

## **A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Győri Ítéltábla a Gyovai Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek, alperes** ellen, **kamarai tagsági díj megfizetése** iránt indított perében, a Veszprém Megyei Bíróság 2010. április 19. napján kelt, 3.P.21.390/2009/12. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett 13. számú fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

### **Í t é l e t e t :**

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### **I n d o k o l á s :**

A Veszprém Megyei Bíróság 2010. április 19. napján kelt, 3.P.21.390/2009/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, kötelezte továbbá a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000.- Ft perköltséget.

Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a felperes állításával szemben azt látta megállapíthatónak, hogy az alperes a tagsági díjfizetési kötelezettségének a 2006. és 2007. években eleget tett, így a felperes által megjelölt időszakban hátraléka nem keletkezett. Ezzel szemben a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy az alperesnek hátraléka fennállna, így a keresete megalapozatlan volt.

A peresztességére tekintettel kötelezte a felperest az alperesnek a perrel kapcsolatban felmerült és igazolt költségeinek (útiköltség, ügyvédi tanácsadás díja) megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatásával az alperest kötelezni 9.475.- Ft tagdíjhátralék, valamint ennek a Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatai, továbbá 17.000.- Ft lerótt illetékből, és 18.750.- Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Előadta, hogy téves az ítélet rendelkező részében a jogorvoslati lehetőségekről szóló tájékoztatás, tekintettel arra, hogy a Pp. 387.§ (1) bekezdése alapján kísértékű pernek csak az elsőfokon a helyi bíróságok hatáskörébe tartozó ügyek számítanak. Kifogásolta ezen túl,

hogyan az ítélet indokolása konkrétumokat alig tartalmaz, nem rögzíti a tagdíj-elmaradás időtartamát, annak mértékét, valamint azt sem, hogy ehhez képest az alperes milyen összegű befizetést teljesített. A per folyamán a bíróság végig ellentmondásos és az eljárási szabályoknak nem megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási kötelezettségről, mivel folyamatosan a felperest hívta fel, hogy az alperes által teljesített befizetéseket igazolja. Ezen túl magából az ítéletből sem derül ki részletesen, hogy végül milyen bizonyítékok alapján, milyen tényeket fogadott el a bíróság. Eljárási szabálysértést vétett emellett a megyei bíróság akkor is, amikor a felperes részére nem biztosított érdemi nyilatkozattételi lehetőséget az alperes utolsó előkészítő iratában foglaltakkal kapcsolatban. Ezt a beadványt az alperes közvetlenül megküldte a felperesnek, aki azt 2010. április 16. napján (pénteken) vette kézhez, majd a 2010. április 19. napján megtartott tárgyaláson a bíróság meghozta az elsőfokú ítéletét. Kifogásolta továbbá a perköltséggel kapcsolatos ítéleti rendelkezést is, mivel álláspontja szerint ügyvédi tanácsadás címén nem lehetett volna az alperesnek perköltséget megállapítani, valamint az ügyvédi munkadíj összege amúgy is (a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerint) legfeljebb 10.000.- Ft + Áfa lehetett volna.

Elfogadta azonban a felperes az alperes által benyújtott okiratokban foglaltakat az alperes tagdíjfizetési kötelezettségének mértékére és az általa megfizetett összegekre vonatkozóan. Ennek megfelelően a keresetét - véleménye szerint az alperes saját elszámolása alapján kimutatható - 9.475.- Ft-ra és ennek járulékaira, valamint összesen 17.000.- Ft lerótt eljárási illetékből és 18.750.- Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltségre leszállította.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében elfogadta a fellebbezésben foglalt felperesi kimutatást a 2004-2007. évi kamarai tagdíj-fizetési kötelezettségei vonatkozásában, amelyek megfizetését álláspontja szerint megfelelően igazolta is. Ebből kimutathatóan a 2004-2007. időszakban 27.000.- Ft kötelezettségével szemben 29.625.- Ft teljesítés áll, így a javára 2.625.- Ft túlfizetés mutatkozik (amellyel kapcsolatban azonban nem kívánt igényt érvényesíteni). Előadta, hogy a személyi anyagának a továbbítása a "A" Kamara felé megtörtént, aminek feltétele volt a fennálló tartozásainak rendezése. Hangsúlyozta, hogy a felperes keresete eredetileg egyébként is csak a 2006. augusztus 1. és 2007. december 31. napja közötti időszakra vonatkozott, a bíróság ezen túl csak a 2004-2007 között öt éves időszakot vizsgálhatja, amely időszak alatt tagdíj-hátraléka nem keletkezett. Kérte továbbá az ítéletét, hogy kötelezze a felperest a személyes adatainak törlésére.

Az ítélet a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között - és a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja alapján, tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy jelen per nem tekinthető a Pp. 387.§-a szerinti kísértékű pernek, mivel elbírálása elsőfokon a megyei bíróság hatáskörébe tartozott. Téves volt tehát a megyei bíróságnak az ítélet rendelkező részében foglalt jogorvoslati tájékoztatása - ennek megfelelően a felperes fellebbezését érdemben kellett megvizsgálni.

Az ítéletábrának ennek során mindenekelőtt a felperes fellebbezési kérelmében foglalt keresetváltoztatás, valamint az alperes fellebbezési ellenkérelmében előterjesztett viszontkereset megengedhetősége kérdésében kellett állást foglalnia.

A Pp. 147.§ (1) bekezdése szerint az első fokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig az alperes a felperes ellen viszontkeresetet indíthat, ha az ekként érvényesíteni kívánt jog a felperes keresetével azonos vagy azzal összefüggő jogviszonyból ered, vagy ha a viszontkereset tárgyául szolgáló követelés a felperes kereseti követelésével szemben beszámításra alkalmas.

A Pp. 247.§ (1) bekezdésének b) pontja alapján a másodfokú eljárásban a keresetet megváltoztatni nem lehet. Ez a rendelkezés nem zárja ki, hogy a fél a keresetét felemelhesse vagy leszállíthassa, illetőleg az eredetileg nem követelt járulékokra vagy a követeléseknek, illetőleg járulékoknak a per folyamán esedékessé vált részleteire is kiterjeszthesse.

Az idézett jogszabályi rendelkezések alapján a másodfokú eljárásban a felperes jogszerűen szállította le a keresetét, azonban az alperes kérelme - hogy az ítéletábra kötelezze a felperest a személyes adatainak törlésére - a másodfokú eljárás során nem teljesíthető, mivel az tartalmilag viszontkeresetnek minősülne.

A felperes keresete tehát arra irányult, hogy az ítéletábra kötelezze az alperest kamarai tagdíj-hátralék címén 9.475.- Ft és járulékai, valamint perköltség megfizetésére. Ennek alapjául elfogadta az alperes által korábban előterjesztett kimutatást, miszerint az alperes tagdíj-fizetési kötelezettsége 2002. évben 9.100.- Ft, 2003. évben 3.000.- Ft, 2004. évben 4.500.- Ft, 2005. évben 4.500.- Ft, 2006. évben 9.000.- Ft, míg 2007. évben 9.000.- Ft, tehát összesen 39.100.- Ft volt. Ehhez képest az alperes megfizetett 2004. évben 15.000.- Ft-ot, 2005. évben 9.000.- Ft-ot, 2006. évben 4.500.- Ft-ot, 2007. évben 1.125.- Ft-ot, azaz összesen 29.625.- Ft-ot. Ebből adódóan a fenti időszakban az alperes elmaradása a leszállított keresettel érvényesített 9.475.- Ft.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kifogásolta, hogy a felperes számítása során az elévülési időn (tehát 2004-2007 időszakon) túli kötelezettségeket is figyelembe vett, amelyet jogszerűen nem tehetett volna meg. Nem vitatatta, hogy 2007-ig fennállt a tagdíj-fizetési kötelezettsége, illetve nem vitatta annak összegszerűségét sem. Ebből következően elismerte, hogy a keresetindítást megelőző 5 éven belül, azaz 2004-től valóban 29.625.- Ft-ot fizetett meg a kamarának tagdíjként, azonban ezzel szemben csak 27.000.- Ft kötelezettsége állt fenn.

Az ítéletábra a rendelkezésre álló adatok, valamint a felek egyező előadása alapján a fentiek szerint elfogadta az egyes évekre vonatkozó tagdíjak összegét és azt is, hogy az alperes 2007. évig bezáróan volt köteles tagdíjat fizetni a felperesnek.

A Ptk. 324.§ (1) bekezdése alapján a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A Ptk. 325.§ (1) bekezdésének értelmében az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

A Ptk. 326.§ (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált.

A (2) bekezdés alapján, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül - egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.

A Ptk. 327.§ (1) bekezdésének értelmében a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása - ideértve az egyezséget is - végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést.

A (2) bekezdés alapján az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.

Az idézett jogszabályi rendelkezések folytán a felperes az alperessel szemben kamarai tagdíj iránti igényt csak öt évre visszamenőleg érvényesíthetett a perben. A követelés elévülését a felperesnek az alpereshez 2009. április 8. napján intézett írásbeli felszólítása (amelynek megtörténtét az alperes sem vitatta, illetve a csatolt térítvevény is igazolja), a Ptk. 327.§ (1) bekezdésének értelmében megszakította, így az öt évet ettől az időponttól kell visszafele számítani. Ennek megfelelően a 2004. április 8. napját megelőzően esedékessé vált felperesi igények elévültek.

A felperes (2007 június 2. napjáig hatályos) alapszabályának 57. pontja szerint „a képviselő-testület által meghatározott összegű tagdíjat a jogi személyiségű helyi kamara, ennek hiányában a megyei kamara számlájára kell befizetni: a) havi egyenlő részletekben - az esedékesség hónapja 10. napjáig átutalással, vagy b) csekken illetve átutalással félévente: a tárgyév március 15-ig és szeptember 15-ig, vagy c) csekken illetve átutalással évente egy összegben, a tárgyév május 15-ig”.

Ebből következően az alperes 2003. évre vonatkozó kamarai tagdíj-fizetési kötelezettség(ei), az 57. pont a)-c) pontjainak bármelyike szerint nézve is legkésőbb 2003. december 10. napján esedékessé váltak, tehát elévültek. Ezzel szemben a felperes semmilyen körülményre nem hivatkozott, illetve nem igazolt, amely az elévülésnek a Ptk. 326.§ (2) bekezdése szerinti nyugvását, vagy a 327.§ (1) bekezdése szerinti megszakadását - 2009. április 8. napját megelőzően - okozta volna.

A fentiekre tekintettel a felperes bírói úton kikényszeríthető követelése az alperessel szemben - az alperes egyező előadására is tekintettel - 2004-2007. időszakra összesen 27.000.- Ft kamarai tagdíj volt. Ehhez képest az alperes ezen időszak alatt - a felperes által

sem vitatottan - összesen 29.625.- Ft-ot fizetett meg ezen a jogcímen. Ennek megfelelően tehát helyes a megyei bíróság döntése, miszerint a felperes keresete nem volt alapos.

Valóban eljárási szabályt sértett a megyei bíróság azzal, hogy az alperes utolsó érdemi beadványával kapcsolatban nem biztosított a felperesnek lehetőséget a nyilatkozattételre (Pp. 3.§ (6) bekezdés), valamint hogy a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről nem adott megfelelő és következetes tájékoztatást (Pp. 3.§ (3) bekezdés). Ez azonban nem vezet szükségszerűen az ítélet hatályon kívül helyezéséhez (Pp. 252.§ (2) bekezdés). A szóban forgó utolsó alperesi beadvánnyal, illetve bizonyítási teherrel kapcsolatos eljárási szabálysértések a jogvita érdemi eldöntését nem befolyásolták. A felek jogérvényesítési lehetősége általuk nem csökkent. A felperes fellebbezésében előterjesztette az alperes 11. számú beadványára alapított, a korábbiakban kifejtettek szerint a másodfokú eljárásban érdemben elbírált keresetmódosítását. Az alperes pedig a megfelelő tájékoztatás hiányában is eleget tett bizonyítási kötelezettségének. Ezért az ítélet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését nem látta indokoltnak.

Az elsőfokú perköltség vonatkozásában a felperes sérelmezte, hogy a megyei bíróság az alperes számára 15.000.- Ft-ot megítélt egy csatolt számla alapján „jogi tanácsadás” címén. A Pp. 75.§ (1) bekezdése szerint perköltség - a törvényben meghatározott kivételeket nem tekintve - mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban akár a bíróság előtt, akár a bíróságon kívül merült fel (előzetes tudakozódás és levelezés költsége, eljárási illeték, tanú- és szakértői díj, ügygondnoki és tolmácsdíj, helyszíni tárgyalás és szemle költsége stb.). Ebből következően perköltségként minden olyan költség elszámolható, ami a fél célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban merült fel. A törvény példálózó felsorolásában ugyan nem szerepel ügyvédi tanácsadás, azonban az ítélet megítélése szerint az egyszeri tanácsadás díja - figyelemmel annak elfogadható összegére is - a perköltség körébe vonható.

Téves az a fellebbezési hivatkozás, hogy az ügyvédi munkadíj legfeljebb 10.000.- Ft + Áfa összegben kerülhetett volna megállapításra, hiszen a 32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet jelen perben irányadó 3.§ (2) bekezdésének a) pontja a megállapítható ügyvédi munkadíj legkisebb összegét határozza meg 10.000.- Ft-ban.

Mindezekre tekintettel az ítélet a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

Győr, 2010. július 14. napján

|                     |               |                            |
|---------------------|---------------|----------------------------|
| Dr. Világi Erzsébet | . Maurer Ádám | . Havasiné dr. Orbán Mária |
| a tanács elnöke     | előadó bíró   | bíró                       |

Íf.: Dr. Németh Attila, bírósági titkár  
2010-07-16